

Omul dincolo de sine (4)

de Slavomir ALMĂJAN

Beneficiile de neînchipuit ale unității se desvăluie în cuvântul lui Dumnezeu și originile acestora se găsesc cu mult dincolo de primele scrieri. Principiile acesteia au sălășluit în inima lui Dumnezeu din dincolo de timp. Efectele distructive ale singurătății, așa cum am menționat în capitolele precedente, nu numai că subminează eficiența omului în societate ci se opun în mod direct ordinii și intențiilor lui Dumnezeu. Încă din Eden, unde condițiile viețuirii atingeau idealul, Dumnezeu a spus că “nu este bine ca omul să fie singur”. Apoi odată cu deteriorarea acestor condiții, nevoia unității se amplifică atât de mult încât Dumnezeu spune prin Eclesiastul: “...dar vai de cine este singur...”(!!!)

Cu mult mai mult azi, când “înmulțirea fărădelegii” este la ea acasă, șansele omului de a-și conserva natura spirituală, deci tânjirea după absolut, se reduc la minimum. Am menționat de tertipurile diavolului în a distruge unitatea, în a fărâmița familia până la decimare... “Civilizația” modernă nu a dus niciodată lipsa de teoreticieni de toate “orientările” înspre trâmbițarea “avantajelor” lipsei de “prejudicii” a omului atunci când este vorba de a deraia de la principiile divine ale Creatorului nostru, iar atunci când e vorba de unitate uneltele lui sunt cele mai eficiente. Dar haideți să revenim la Eclesiastul...

“Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice! Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur? Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; și funia împletită în trei nu se rupe ușor.” (Eclesiastul 4:10-12)

Observați, vă rog, că sublinierile și accentuările din text sunt ale mele. Pe baza lor aș dori să vă aduc la cunoștință cât de importantă este ideea unității în ochii lui Dumnezeu, care sunt implicațiile ei asupra stării noastre de prosperitate sau sărăcie. Nu vă lăsați duși de ideea că eu aș fi heraldul “prosperității” care în zilele noastre a devenit o altă evanghelie! Ceea ce vreau este doar să ne oglindim prin adevărul lui Dumnezeu, cercetându-ne în același timp prin prisma roadelor pe care le-am adus de-a lungul călătoriei noastre terestre.

Eclesiastul spune: “vai de cine este singur(!)” Singurătatea este germele disperării, este viermele ascuns al depărtării de Dumnezeu, este factorul covârșitor în formula căderii, este durerea pierderii, este strigătul mut al întristatului, este bocetul lucrului pierdut înainte de a-l avea măcar... Singurătatea este dușmanul creșterii noastre în Domnul, este sămânța cu strigătul rodirii încătușat. Singurătatea este cuibul gândului ascuns, este plumbul depus pe aripi, singurătatea este mormântul nobleței sufletești, este groparul visului, este dușmanul nădejzii, este începutul tuturor neîmplinirilor... Fugiți de singurătate cum ați fugi de păcat! Singurătatea este vindecabilă, este un rău care poate fi smuls din rădăcini dar (băgați de seamă !) cheia vindecării este în Dumnezeu! Spun că este în Dumnezeu pentru că lupta împotriva ei este în același timp lupta împotriva firii noastre pământești. Este nevoie de puterea Duhului în a înfrânge singurătatea!

Primul fruct al unității subliniat de Eclesiastul este răsplata. “:Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.” Am analizat acest pasaj prin prisma câtorva traduceri. KJB spune ca cei doi vor lua o răsplată bună pentru munca lor. În traducera în limba sârbă, Karadjic folosește termenul “dobândă”. De fapt atât răsplata cât și dobândă se referă la a primi ceva pe deasupra. Să presupunem că cineva este angajat pe un dinar pe zi și la sfârșitul zilei de lucru primește doi dinari. Înțelegem că a fost nu plătit ci răsplătit... Plata este remunerația unui serviciu prestat pe când răsplata este plata plus recunoașterea unui merit special care poate fi tradus printr-o plată cu mult mai mare. Încerc să înțeleg la ce fel de muncă se referă eclesiastul când spune de cei doi care vor lua o plată cu atât mai bună? Cred că putem vedea acest cuvânt prin două unghiuri... Poate fi vorba de munca lor strict ca o prestare de serviciu contra cost sau de o muncă mult mai roditoare; munca în domeniul relației lor de unitate. Unitatea nu se obține ușor, ea cere muncă, ea

cere sacrificiu, ea cere putere de sus... În "Omul Dincolo de Sine (2)" urmărim cele două personaje, Ion și Marin, în două scenarii diferite. Observăm că atunci când unul se decide să-l sprijine pe celălalt, roadele lor se multiplică în progresie geometrică. Ei sunt răsplătiți pentru unitatea lor de țel... Aici, după ce am decis să plătim prețul pentru obținerea unității, vedem că munca devine răsplătită pentru că intervine factorul divin pe care îl putem numi BINECUVÂNTARE. Aici vorbim despre omul dincolo de sinele lui, despre omul în uitare de sine! Binecuvântarea este fructul promis de Dumnezeu prin cuvântul Lui.

Așa cum putem vedea în Genesa 2:18, Domnul a creat unitatea prin crearea unui "ajutor potrivit". Adam era deja în existență și resursele erau acolo dar era nevoie de un sprijin pentru ele pentru ca aceste resurse să aducă rodul dorit de Dumnezeu. Și asta pentru că Dumnezeu Însuși este o Unitate! Și ce deplină unitate! Când Pavel apostolul îndemna Biserica la unitate, expresii de genul "unul pe altul", "unul altuia", "unul pe celălalt" erau deseori repetate. Versetele din Eclesiastul subliniază acelasi lucru. Omul are nevoie de un altul pentru a nu cădea, pentru a supraviețui, pentru a învinge.

"Dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul"

Aici nu este vorba că unul singur cade și celălalt îl ridică. Putem să ni-i imaginăm pe amândoi căzând într-o groapă. Unul îl va împinge pe celălalt în sus apoi cel de sus îl va trage și pe celălalt afară. Unul singur nu ar fi avut nici o șansă să iasă chiar dacă puterea lui s-ar tripla. De ce? Lipsește sprijinul!

Apoi textul se referă la faptul că soi se vor încălzii unul pe celălalt... La fel se întâmplă și în acest caz; amândoi sunt reci. Cuvântul spune "dar cum are sa se încălzească dacă e singur?" Dar eu mă întreb cum se încălzesc în doi? Bunul simț ne va spune că între două obiecte fizice de aceeași temperatură nu se produce un schimb termic. Dar aici este vorba de o altă lege care lucrează înspre binecuvântarea unității. Una după alta, atât Cuvântul lui Dumnezeu cât și viața de zi cu zi ne spun că "nu este bine ca omul să fie singur". Cu cât mai mult ne apropiem de apusul final al lumii, așa cum o cunoaștem acum, mediul ne devine din ce în ce mai ostil. "În lume veți avea necazuri" le spune Domnul Isus ucenicilor săi.

Iubite cititor, vedem sub ochii noștri schimbări profunde în dinamica gândirii. Heralzii luciferici ai societății fără Dumnezeu nu își găsesc odihnă în efortul lor de a ne îndotrîna cu mîciuna diavolului cum că omul își este suficient lui însuși. Omul s-a ridicat pe pedestalul autoînșelării. El și-a devenit propriul lui idol.... Vom vedea în articolele ulterioare care este antidotul singurătății și care sunt lucrurile pe care diavolul nu voiește să le ști. Fie ca din clipa în care ai citit acest articol să începi să înțelegi cât ești de singur și cât de multă nevoie ai de prezența semenului tău în preajma ta.